

UMETNIKI ZA KARITAS

SINJI VRH
19. – 23. AVGUST 2013

Karitas

Škofijska karitas Koper

SINJI VRH

19. – 23. AVGUST 2013

Katalog je izdala: Škofijska karitas Koper, Solkan, Skalniška 1

Ravnatelj: Matej Kobal

Organizatorica: Jožica Ličen

Likovna kritičarka in strokovna sodelavka: Anamarija Stibilj
Šajn

Fotografije, oblikovanje in strokovna sodelavka: Silva Karim

Ostali strokovni sodelavci: Jože Bartolj, Lucijan Bratuš,

Primož Brecelj, Azad Karim, Mira Ličen Krmpotič, Tone

Seifert.

Tisk: Tiskarna Janežič Nova Gorica

November 2013

PRIDITE IN POGLEJTE!

Izkupiček prodanih del je namenjen Domu karitas na Cesti.

»PRIDITE IN POGLEJTE ČLOVEKA,
KI MI JE POVEDAL VSE, KAR SEM
STORILA.
KAJ, ČE JE ON MESIJA?« (JN 4, 29)

»Pridite in pogledjte!« Besede zvenijo kot poceni reklamno besedilo. Pridite in pogledjte najboljši avto, kupite ga. Vi samo pridite in pogledjte, prepričajte se, ali pa vas bomo prepričali mi. Besede, ki jih je Samarijanom namenila njihova sokrajanka, so tudi bile reklama za Jezusa. Ta reklama pa ni delovala niti najmanj poceni. Zakaj? Ni jih izrekla manekenska, ki skuša s svojimi čari omrežiti potencialnega kupca, ne zaupanja vreden strokovnjak, ampak žena na slabem glasu, žena, ki ji zvestoba ne pomeni nič, pri kateri je treba biti previden in premisliti, ali ji boš verjel. Njeno vabilo ni manipulacija ampak pripovedovanje - pričevanje lastne izkušnje in zato učinkuje. Ko rojaki skeptično preverijo njene besede, ji odgovarjajo: »Ne verjamemo več zaradi tvojega pripovedovanja, kajti sami smo slišali in vemo, da je on resnično odrešenik sveta.« Preverili so in na lastni koži ugotovili, da ženine besede držijo. Samarijanka je postala pričevalka.

Ko smo izbirali geslo letošnjih »Umetnikov za karitas« ni bil naš namen delati poceni reklame za dela nastala na Sinjem vrhu, čeprav bi si umetniki, ki so sodelovali na koloniji zaslužili čim večjo publiciteto in tudi za uresničitev namena letošnje kolonije - obnove Doma karitas na Cesti, bo treba dosti več sredstev, kot se jih bo zbralo s samim izkupičkom prodanih del. Sporočilo besed »Pridite in pogledjte« je v navdušenju Samarijanke, ki gre k drugim. Ki, iz potrebne pomoči, ko je okrepcana, sama stopi k drugim in jim pomaga.

Prav zato se v besedah »Pridite in pogledjte« skriva temeljno sporočilo karitas. Ljubezen, ki je nalezljiva, ki se, ko te enkrat okuži, širi preko tebe naprej. Udeleženci likovne kolonije Umetniki za karitas, darovalci del, sodelavci in vsi ki se trudijo v tednu kolonije in ob pripravi razstav so okuženi. Preko njihovih dejanj se ljubezen širi naprej. Zato vas lahko popolnoma verodostojno povabijo: »Pridite in pogledjte«.

Matej Kobal, ravnatelj Škofijske karitas Koper

GRADIMO KULTURO LEPOTE IN DOBROTE...

V organizaciji Škofijske karitas Koper je na Sinjem vrhu nad Ajdovščino od 19. do 23. avgusta 2013 potekala 19. mednarodna likovna kolonija Umetniki za karitas.

Geslo kolonije in prodajnih razstav »Pridite in poglejte« izvirja iz naslova Slovenskega pastoralnega načrta, vendar ima v kontekstu kolonije Umetniki za karitas širši, praktični pomen: pridite in darujte svoj dar, ki je lahko tudi čas, talent, znanje, skratka pomoč; na drugi strani pa povabilo vsem ljudem, da se jim skozi ustvarjena dela odpira pogled v umetnost, ki človeka plemeniti in dobrodušnosti, ki človeka bogati.

V 19. koloniji Umetniki za karitas je sodelovalo deset slikarjev in en kipar, vseh sedem strokovnih sodelavcev, ob dnevu odprtih vrat je prišlo 27 udeležencev preteklih kolonij in kar 50 drugih ustvarjalcev. Tako je v tokratnem katalogu zapisanih 95 imen ljudi, ki so svoj talent in svoj čas vkomponirali v 170 likovnih del.

Projekt Umetniki za karitas je sestavljen iz treh delov:

- Likovna kolonija, kjer umetniki darujejo talent in čas za ljudi v stiski. V vseh dosedanjih katalogih (1995 - 2013) je zapisanih 1286 imen avtorjev iz domače in tuje likovne scene, nastalo je 1980 likovnih del.
- Potujoče prodajne razstave so namenjene širjenju umetnosti in dobrodušnosti in opozarjanju na stiske, s katerimi se sodelavci Karitas srečujemo. 191 prodajnih razstav je po Sloveniji in tudi v tujino (Gorica, Trst, Dunaj, Sarajevo) poneslo to sporočilo in več kot 1250 likovnih del je že našlo prostor v nekem stanovanju ali poslovnem prostoru.
- Tretji del projekta je konkretna pomoč ljudem v stiski: družine in posamezniki, brezdomci, zasvojeni, matere in otroci, ljudje, ki jih je prizadel potres, vojna, bolni, starejši, brezposelni.. Tokrat bo izkupiček namenjen adaptaciji Doma karitas na Cesti, kjer se izvajajo programi: Materinski dom, Popoldan na Cesti in Medgeneracijski center. Zaradi dotrajnosti je hiša potrebna popravila, poleg tega pa bi v mansardi uredili še štiri sobe in tako omogočili materinskemu domu prepotrebno širitev.

Prepričana sem, da tudi z Umetniki za karitas gradimo kulturo lepega in dobrega za nas in za prihodnje rodove. Naj bo Ljubezen tista, ki povezuje, naj bo Ljubezen tista, ki pomaga, naj bo Ljubezen tista, ki preko nas, kot Samarijanka, kliče »Pridite in poglejte«! Tudi to je karitas. Hvala lepa vsem!

Jožica Ličen, voditeljica projekta Umetniki za karitas

IVANA ANDRIĆ TODIĆ

Ivana Andrić Todić se je rodila v Slavonskem Brodu na Hrvaškem. Študirala je na ALU v Zagrebu, kjer je diplomirala pri prof. Eugenu Kokotu. Od leta 1992 pa živi in ustvarja v Celju. Njen likovni svet nastaja v oljni tehniki, akrilu, akvarelu in mešani tehniki, izraža pa se tudi z risbo.

Tehnično raznolikemu opusu je skupna slikarkina likovna občutljivost, ki izvira iz njene osebne senzibilitete. Vsebine, ki pripadajo figuralnim likom in krajinsko opredeljenim motivnim izhodiščem, odpirajo predvsem vrata v njen notranji prostor, v katerem bivajo premišljenost, umirjenost, včasih celo razpoloženska otožnost. S tem avtorica razkriva intimna občutja, svoj razmišljujoči odnos do sveta in človeka ter svojo emocionalno občutljivost.

Ustvarjalnim raziskovanjem osamljenih ženskih figur pridružuje »osamljene«, opustele pokrajine, ki niso realne, ampak imaginarne, pripadajoče nekim drugim, abstraktnim svetovom. Predvsem iz njih veje spoznanje, da so krajine Ivane Andrić Todić, povsem notranje preobražene. Tako motivna snov postane le okvir za »Paysages de l'âme«.

Horizontalna razpotegnjenost kompozicij in težnja po uravnoteženosti prinašajo občutek miru. Od prvega motivnega namiga pa se slikarka odmika in potuje v smeri izrazite sublimacije, v notranje, mentalne krajine, med impresije duševnih globin. Tako pridemo do tistega bistva, ki ni ilustrativno, pa vendar ga pod lazurnimi barvnimi nanosi čutimo kot slikarkino razpoloženje, pa tudi kot prostor raziskovanja poteznosti, barvne plemenitosti in efektov lazurnega slikarstva, ki so objektivizacija vsebine same. Iz temin prikljče barvno žarenje rdeče, ki prinaša izrazit čustveni naboj, in na slikovno polje umesti modrino, s katero potrди duhovno orientacijo naslikanega.

Ivana Andrić Todić zna svoja subtilna, introvertirana videnja in doživljanja, preleti v slikarsko občutljive likovne zapise specifične razpoloženskosti. Sublimna pokrajina, v kateri veje tišina, je prazna. Včasih pa avtorica vanjo zariše element stvarnosti, ki bolj kot vizualno pripoved predstavlja simbolni namig.

ANA CAJNKO

Je profesorica likovne umetnosti. Študijsko se je izpopolnjevala v Cité des Arts v Parizu in opravila šolanje za mentorje HTBL Ortweinschule v Gradcu. Ustvarja na področju slikarstva, umetniške keramike, vizualnega oblikovanja in grafike. Prejela je več nagrad in priznanj, tako za slikarstvo kot za umetniško keramiko.

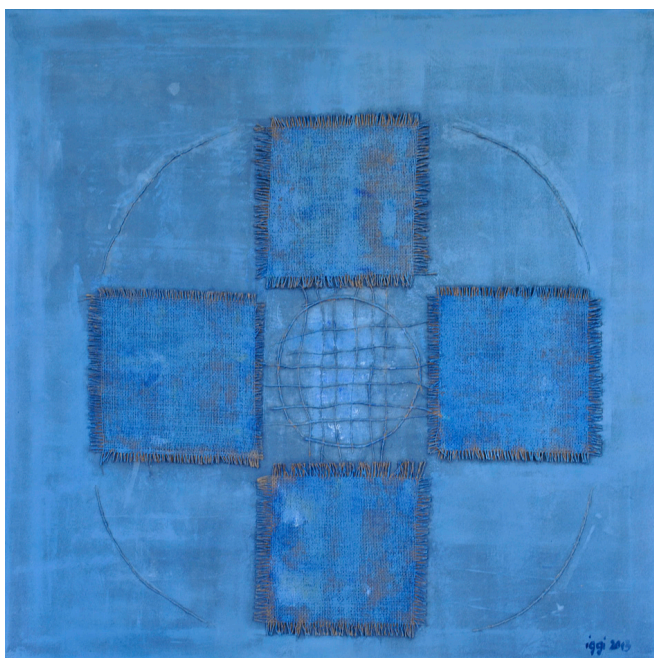
Ana Cajnko je bila udeleženka prve kolonije Umetniki za karitas. Zaradi motiva likovne kolonije, se je z veseljem ponovno vrnila na Sinji vrh. Notranje in zunanje spodbude ter posebna energija, ki se tu naseli vanjo, so botrovali bogatemu opusu. V njem s prepoznavno, izoblikovano in likovno prepričljivo govorico izraža svoje poglede na krajino, v kateri so temeljni ilustrativni elementi hiše in drevesa. Z njimi ne vzpostavlja le segmenta stvarnosti, ampak odpira pot med več in globlje pomensko.

Njeno slikarstvo je kombinacija linij, barv in struktur. Linije predstavljajo stilizirane forme predmetnega sveta. Neposredno izživete, jasne, tekoče, v črno konturo ujete sledi so sintetizirano bistvo, o katerem želi spregovoriti. Njena barvna paleta pa je topla, žareča, zaznamovana predvsem s sončnimi barvami. V njih se zrcalijo atmosferske danosti in vanje so vmešana notranja razpoloženja. V jasnem kolorističnem konceptu avtorica razkriva občutljivost za tonska stopnjevanja in žlahtna niansiranja. Svoje bogate izkušnje s področja keramike prenaša tudi v slikarstvo. Občutek za materialno snovnost, za odkrivanje izraznosti struktur in tekstur ter želja po razgibanosti površine in poseganju v tretjo dimenzijo, so tiste sile, zaradi katerih primarni likovni izrazili podkrepi s površinskim dogajanjem, svoje likovno ustvarjanje pa zaznamuje s posebnim karakterjem.

Likovne spojine so na nenehnem potovanju med naraativnim in ekspresivno izpovedanim. Likovno-formalno živijo na površini in celo iz nje izstopajo, vsebinsko pa se potapljajo v globine, med sugestivna, asociativna in simbolno pomenljiva sporočila.

Tokrat je še posebej zanimivo kadriranje prizorov, ki njenim delom daje izvирnost in sodobnost ter potrjuje njena občutja lebdenja na oblaku sredi tega čudovitega sinjevrškega prostora.

IRENA GAJSER

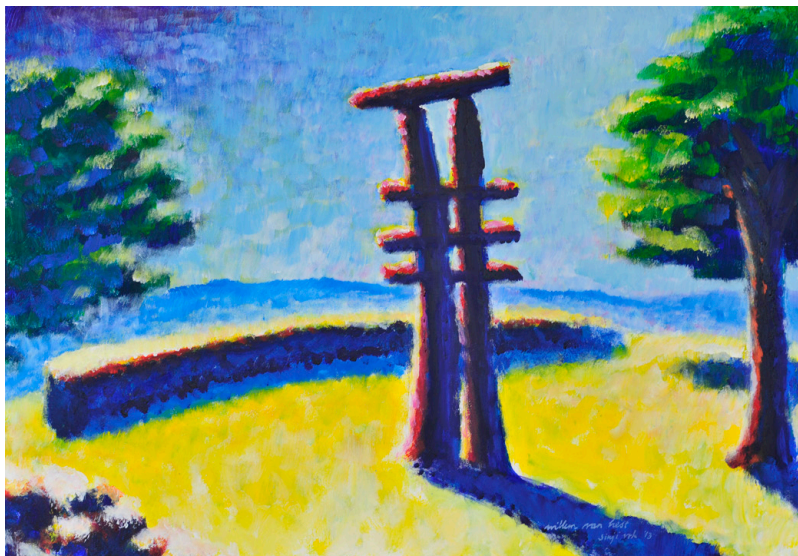
Irena Gajser je osebnemu raziskovanju kompleksnega in enigmatičnega likovnega sveta pridružila tudi trdno in vztrajno delo na področju slikarskega izobraževanja pri znanih akademskih slikarjih. Svoja prizadevanja na področju formalnega študija je okronala z diplomo pri prof. Darku Slavcu na Šoli za risanje in slikanje v Ljubljani. V svet slikarstva vstopa predano in z vso odgovornostjo, ob tem pa opravlja tudi različne pomembne funkcije, mdr. je predsednica Društva likovnih umetnikov Maribor, sodelovala pa je tudi v projektu Evropske prestolnice kulture Maribor 2012.

Irena Gajser svojo ustvarjalno pozornost namenja barvam, linijam, svetlobi, kompoziciji in prostorskim odnosom, pa tudi površini, njeni strukturi in teksturnim vrednostim. Iz tega zanimanja se je rodila tudi posebna slikarkina afiniteta do kolaža, do tehnike, ki je pred stoletjem suvereno vstopila na likovno prizorišče in ponudila nove izrazne možnosti, tako likovne kot vsebinske. Kolažne rešitve slikarstvo Irene Gajser zaznamujejo s posebnim karakterjem in jih spreminjajo v pravo zakladnico likovnih efektov, ki bi jih z barvo in linijo, kot klasičnima likovnima izraziloma, nikakor ne bi mogla doseči. Preko snovnih lastnosti kolažnih aplikacij pa se na asociativni, sugestivni in celo simbolni ravni razkrivajo tudi slikarkina sporočila.

Irena Gajser tokrat daje popolno suverenost kolažnim partijam in pušča avtonomnost posameznih plasti v kolažu. V ta široko odprto diapazon likovnega izražanja pa vstopa tudi barva, da dopolni, nadgradi in osmisli sporočilo samo. Tako avtorica s kompleksnimi slikovno tehničnimi sredstvi dokazuje, da tradicionalno umetnostnozgodovinsko razlikovanje zvrsti ne deluje več, in da lahko, s pretehtano korelacijo in sintezo, dosega maksimalno izraznost svojih del.

Za vidni oz. vsebinski del svojega likovnega ustvarjanja si je avtorica izbrala križ. Ta v njenih delih ne nastopa le kot krščansko znamenje, ampak kot večplastni simbol. Je simbol središča, zato mu v svojih slikarskih kompozicijah najpogosteje namenja centralno vlogo ter jo dopolnjuje s krogom, še enim izrazito simbolnim likom. V obliki križa se srečujeta horizontala in vertikala, materialni in duhovni svet, življenje in večnost. Njegove strukture so objektivizacija življenja samega, modrine pa so njegova duhovna atmosfera, ki predstavlja dvig v sfere meditativnega.

WILLEM VAN HEST

Rodil se je leta 1953 v Rotterdamu, kjer tudi živi in ustvarja. Študiral je na tamkajšnji akademiji za likovno umetnost. Svoja dela razstavlja v številnih pomembnih galerijah v Evropi, slikal pa je tudi za Belo hišo v Washingtonu in za banko Fortis v Rotterdamu. Ob aktivnem likovnem ustvarjanju je tudi pomemben organizator razstav in drugih projektov z likovnega področja. Udeležuje se številnih workshopov doma in v tujini. Večkrat je sodeloval tudi na mednarodnem likovnem simpoziju »Slovenije, odprte za umetnost« in postal njegov častni gost.

Ženska figura, krajinski motivi in veduta so najpogostejši cilji slikarskega udejanjanja nizozemskega slikarja Willema van Hesta. Sinjevrški milje ga vselej znova motivno povsem prevzame. Pristen in subtilen pogled na danosti tega idiličnega prostora mu omogoča v njem odkrivati posebne, izrazito skrbno ter subjektivno izbrane krajinske izseke s prav posebnimi protagonisti dogajanja.

Njegovi likovni zapisi nastajajo v zavezujočem odnosu do vidnega. Kompozicije so premišljene in uravnotežene. V barvni interpretaciji pa se razkriva avtorjeva samosvoja koloristična narava. Barvna paleta intenzivnih, predvsem primarnih barv, razkriva avtorjevo paralelno delovanje na grafičnem področju v tehniki sitotiska, prav tako pa prinaša tudi fauvistični pridih. Willema van Hesta ne zanima le barva, ampak tudi svetloba, ki se zrcali v samih barvnih nanosih in se lateralno, najpogosteje brez jasnega vira, sprehaja po slikovnem prostoru samem. Njeno toplino je zaznati tudi v hladnih barvnih vrednostih, o njeni prisotnosti pa pričajo tudi sence, ki jih avtor jasno izslika v svoji likovni predstavi.

Slikarjeve poteze so odločne, a segmentirane, Barvne fasete so mehke in odprte, avtor pa z njimi vzpostavlja svojstveno teksturo. Tako mehča intenziteto barvnih ovrednotenj in blaži drzna barvna konfrontiranja.

Na barvah gradi svoj likovni pristop, prav tako pa z njimi utemeljuje tudi čustveni naboj svojih del. V strasti do barv je zajeta njegova ekspresionistična kvaliteta in potrjeno spoznanje, da je barva subjektivna čutna zaznava, odvisna od vrste svetlobe, od sestave in oblike objekta ter od fiziološke in psihološke sposobnosti opazovalca.

ANDREJ JEMEC

Andrej Jemec, letošnji častni gost kolonije, je na Akademiji upodabljajočih umetnosti v Ljubljani diplomiral leta 1958 pri prof. Gabrijelu Stupici. S štipendijo Prešernovega sklada se je študijsko izpopolnjeval v Parizu (1963 - 64), v ateljeju J. Friedlaenderja in v Londonu. Tudi sam je postal profesor na ALU v Ljubljani, bil pa je tudi njen dekan. Njegovo likovno delovanje pripada različnim tehnikam in zvrstem. Svojo ustvarjalnost predstavlja na pomembnih samostojnih in skupinskih razstavah doma in v tujini. Njegova dela se nahajajo v stalnih zbirkah pomembnih galerij, mdr. v Tate Gallery v Londonu, v Albertini na Dunaju in v Nacionalnem muzeju v Tokiu. Je dobitnik številnih uglednih nagrad in priznanj v domačem in mednarodnem prostoru. Je tudi član Slovenske akademije znanosti in umetnosti.

Slikarstvo je za Andreja Jemca nenehen izziv in hkrati odziv, ki ga udejanja z barvo. Ta mu omogoča izraziti hipni vtis, razkriti razpoloženje, dosanjati sanje, spremeniti mrtvo slikovno površino v živo, pulzirajočo podobo, v večplastni slikovni organizem, za katerega se zdi, da je rojen povsem stihijski, s slikarjevo neposrednostjo in nezadržnostjo. Gradnja slikovnega prizorišča se zdi kot igra, v kateri določa pravila slikar sam. In vendar je globoko v njegovo bit zakodirana likovna sintaksa, ki vzpostavlja koordinate vehementnemu, gestualno naglašenu zapisu, ter ga vodi k drznim barvnim soočanjem, njihovim odprtim medsebojnim komuniciranjem, pa tudi k iskanjem njihove žarilnosti in k nezadržnim hrepenenjem po svetlobi.

Pestro likovno dogajanje spremlja slikarjeva posebna senzibiliteta za kompozicijsko uglaševanje, za gradnjo uravnoteženih, enovitih likovnih celot, v katerih so tudi barvni odnosi razpeti od blagozvočnih harmonij pa do barvno stopnjevanih »dramaturgij«.

Čeprav zapisi ostajajo na nivoju abstraktnih tvorb, je včasih vendarle zaznati artikulacijo, ki asociira tudi na oprijemljivejša, pogosto antropomorfna izhodišča. Predvsem pa dominat prevzemajo jasni, eksaktni linijski poudarki, ki predstavljajo prepoznaven segment avtorjeve likovne kaligrafije in so sorodni nekaterim njegovim starejšim kreativnim rešitvam.

Ob bogatem površinskem dogajanju pa nivojsko nanašanje barvnih plasti, vzpostavljanje vmesnih prostorov ter ustvarjalno hrepenenje po svetlobi, vodijo tudi v odpiranje slikovnega organizma in v vzpostavljanje izrazitega vtisa prostorske iluzije.

Sledi na slikarskem platnu pušča čopič, nastajajo v obliki drippinga ali pa so rezultat tiste neposredne slikarjeve intervencije, prelite v taktilno draž, ki jo premore roka. Vse zapisano je odraz avtorjevega hitrega, brezpogojnega, necenzuriranega odzivanja. Ustvarjanje je namreč za Andreja Jemca slikarska akcija, s katero zgošča svoj odnos do sveta v sebi in okrog sebe.

DUŠAN KLUN

Dušan Klun je akademski slikar, ki je diplomiral pri prof. Gabrijelu Stupici na ljubljanski Akademiji za likovno umetnost. Svoje ustvarjalne sledi je pustil predvsem na področju grafičnega oblikovanja in knjižne ilustracije. Ob razstavah in nagradah, pa mu je največji ter še vedno aktualen in odprt razstavni prostor kar celotno naše urbano okolje. Nekatere njegove celostne grafične rešitve namreč še vedno eksistirajo med širšo publiko, kot emblem, pa tudi dokaz oblikovalske popolnosti.

Izvrsten oblikovalec je svoje likovno in estetsko dovršene ter idejno zanimive rešitve vizualiziral brez pomoči računalnika. Kljub delovanju, kateremu sta okvir postavljala naročnik oz. besedilo, ko je šlo za ilustracijo, je Dušan Klun ohranil svoj najbolj intimen delček ustvarjalne svobode, v katerem je sproščal avtorsko samosvoje, avtonomne, sveže, sočne in sporočilne rešitve. Na vseh svojih kreativnih področjih pa je bil in je ostal izvrsten ustvarjalni perfekcionista.

Njegove ilustracije nastajajo ob podpori tempere, akvarela in barvnega svinčnika in so tako postavljene pod skupni imenovalec mešane tehnike. Avtor pozna in s pridom izkorišča karakterno raznolike sledi, ki jih na belini papirja puščajo risala oz. slikarski pripomočki. To mu omogoča, da ob zavirljivem risarskem in slikarskem znanju, karakterno raznolike efekte usmeri v minuciozno izslikano in filigransko dovršeno podobotvorje.

»Bilo je nekoč« kaligrafsko prefinjeno zapiše naslov pod nazorno upodobljeno zajemalko s sličico, ki je včasih krasila stvaritve iz lecta. Na naslednji ilustraciji pa poveže »po celem svetu« znano Ribnico s Hollywoodom. Ribniški konjiček, izdelek domače obrti, in kavboj na konju postaneta akterja avtorjeve zgodbe, njegovega sporočila, pa tudi opozorila. Vs ebine njegovih del so namreč vezane na slovensko kulturno in etnografsko dediščino, na mojstrstva, ki sicer izginjajo, a Dušan Kljun jih ohranja na svoj ilustrativen način.

V likovno-formalnem smislu pa avtor razkriva svoj izjemen smisel za obliko, barvo in prostor, za tehnično dovršenost v formalnem in barvnem pogledu. S tem dokazuje, da premore obilico likovnega znanja, pa tudi osebne senzibilitete. To sta njegovi popotnici v ustvarjanje tistega, kar je popolno soskladje, popolna istovetnost ideje in podobe. Subtilna risba, katere vsaka sled je premišljeno pozicionirana, je nosilka prepričljivo realističnega, celo naturalističnega izrisovanja tako detajla kot celote. Z barvami neštetih finih nians in občutenih tonskih prehodov pa oblikuje polnoplastičnost elementov, ki so ilustrativni in izpovedni hkrati.

DIMITAR MALIDANOV

Dimitar Malidanov se je rodil v Sarakinovu v Egejski Makedoniji. Po končani srednji umetniški šoli v Skopju je leta 1972 diplomiral iz slikarstva na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani pri prof. Gabrielu Stupici, nato pa leta 1975 opravil še grafično specialko pri prof. Marjanu Pogačniku. Litografijo je specializiral na E.N.S. Beaux Arts v Parizu pri prof. Georgesu Dayezu. Imel je številne osebne razstave doma in v tujini, med drugim v Parizu in New Yorku, sodeloval pa je tudi na mnogih skupinskih. Za svoje delo je prejel domače in pomembne mednarodne nagrade. Do nedavnega je bil na Fakulteti za likovno umetnost (FLU) v Skopju redni profesor za grafiko, pa tudi dekan fakultete.

Vzporedno z intenzivnim grafičnim delovanjem se Dimitar Malidanov posveča tudi slikarstvu, v katerem neguje tehniko risbe, hkrati pa izživi svojo predanost barvam.

Rastlinski motivi so njegovo tematsko izhodišče. Vegetabilne forme, skrivnostne in v svojem naravnem časovnem krogotoku nenehno se spreminjajoče, so za avtorja vselej znova vznemirljive. Interpretira jih veristično, na način botanika, ali pa veliko bolj svobodno, osebno domišljeno, celo s pristopi odločnega abstrahiranja.

Avtor posveča vso svojo ustvarjalno pozornost popku, cvetu ali listu (pogosto je to tobakov list, spomin na mladost, na prostrana makedonska polja). Raziskuje njegove oblike, ploskve in barve, vstopa v skrivnostne forme cveta in se spreha po njegovih notranjih prostorih. Doživetje čudovitega skladja ohranja tudi v likovnem stanju.

Motivni izbranec je dominantno umeščen na slikovni oder, je glavni akter dogajanja, a tisti risarsko-slikarski dialogi, ki se začenjajo v njem, odmevajo tudi na ozadju. Avtor ga sicer lateralno obravnava in pogosto potopi v bolj ali manj monokromno barvno sceno, a pod lazurnimi nanosi je čutiti življenje risarskih sledi, ki kot dodatna vitalna atmosfera pripomorejo k ugodnim »klimatskim« pogojem za rast, razcvet in za (likovno) zorenje njegovega motivnega sveta.

Čeprav listi rastejo in se cvetovi razcvetajo mimo naravnih zakonov, pa je v procesu likovnega ustvarjanja čutiti neomajno prisotnost avtorjevih zakonov, njegovega perfekcionističnega risarskega obdelovanja in njegovega senzibilnega barvnega ovrednotenja ter spremljanja svetlobnega dogajanja v tem čudovitem motivnem svetu, ki avtorja vabi zaradi naravne dovršenosti in popolnosti oblik, kot tudi zaradi možnosti variabilnega, intimnega likovnega ovrednotenja, razpetega med linijo in barvo.

IVAN SKUBIN

Ivan Skubin, danes mednarodno uveljavljen keramik iz Goriških Brd in prejemnik številnih nagrad in priznanj, je vselej imel pristen stik z zemljo. Zemlja - glina pa je postala tudi nosilka njegovih sporočil, oblikovanih v jasne, čiste forme, v oblike, ki premorejo vsebine z asociativnim, metaforičnim in simbolnim značajem.

Njegovo ustvarjanje je razpeto od preprostega posodja do ptic in avtorsko samosvojih človeških likov. Navidezno raznoliki artefakti se med seboj povezujejo, dopolnjujejo in s tem dodatno utrjujejo sporočilna in likovno-formalna spoznanja. So rezultat njegovih kontemplativnih dialogov s svetom in s samim seboj. V njih ni ničesar, kar bi diktirali trendi in obče uveljavljene norme. Vse nastaja iz notranje nuje, iz tako želenega in hotenega ustvarjalnega akta, ki rezultira z modrostjo duha oplemenitene refleksije na življenje in svet.

Skubinove ptice, modelirane v šamotirani beli glini, s strukturalno bogato povrhnjico, so njegov zaščitni znak, njegov emblem. S stilizirano formo avtor dosega njihov maksimalni likovni in vsebinski koncentrat, preko katerega mu je omogočen njihov simbolno pomenljiv polet.

Njegovi figuralni liki predstavljajo visoke, razpotegnjene, na bistvo zreducirane forme z jasno obrisno linijo. Avtor se v želji po sporočilnosti odmika od klasične figuralne predstavnosti in se odloča za pomenljiva preoblikovanja. Med avtorskimi rešitvami ima poseben pomen tudi figura z »oknom«, z jasno kvadratno perforacijo, z »zemeljskim« sferam pripadajočo obliko, ki je prostor za simbolno, duhovno vsebino, skoncentrirano v formi ptice.

Ko začutimo dela Ivana Skubina v njihovi iskreni prisotnosti in likovni izčiščenosti, se zavedamo, da je njihovo sporočilo brezčasno in s tem večno. Je vizualno fascinantno, trodimenzionalno, celo haptično vznemirljivo, v bistvu pa je vse njegovo ustvarjanje najprej duhovno. Avtor namreč ostaja tihi raziskovalec vsebin, ki se polnomočno prelijejo v formo samo. V telo, ki se rodi iz najčistejših misli, iz ekspresivne čutnosti srca, z dotiki senzibilnih rok, in se v simbiozi z zemljo, vodo, zrakom in ognjem personificira v figuro, v meditativno izoblikovan, vizualno asketski, vsebinsko pa bogat in pomenljiv artefakt.

JANEZ ŠTROS

Janez Štros se je rodil leta 1964 v Kranju. Pred dobrim desetletjem ga je življenje pripeljalo pred slikarsko platno. Belina ploskve je sprejemala in z njim delila bolečino slovesa od njemu najdražje osebe. Pripovedoval ji je, se izpovedoval in ob tem doživljal osebno katarzo. Dopustil ji je, da je prestregla tok njegove podzavesti, njegovih najbolj intimnih doživljanj. S tem je začel uresničevati tudi pristop, ki se je uveljavil z Bretonovim manifestom in teorijo o podzavesti.

Iz notranje nuje ter povsem necenzurirano iz njega še vedno vrejo čutenja, osebna razpoloženja in duhovna stanja. Z barvami jih preliva na slikovno površino. S tem odpira sebe in tudi gledalcu omogoča stik s svojo dušo. Barva ima namreč, tako kot zvok v glasbi, najbolj neposreden dostop do duše, je ugotavljal že Vasilij Kandinsky.

Paleta se je postopoma iz priljubljene modre, začela odpirati proti drugim barvnim vrednostim, vendar avtor na enem samem slikovnem polju nikoli ne uporabi celotnega barvnega spektra oz. (pre)velikega števila barv. Lahko bi rekli, da ima vsaka slika svoj barvni koncept, harmoničen, ubran, sugestiven, vselej pa tudi pomenljiv.

Namesto vsebinsko definirane dogajanja, nam slikovni oder prinaša likovno dogajanje: nešteta prelivanja, presevanja, pretakanja, sintetiziranja in razlivanja, odtenjanja in zastiranja barvnih open. Nanosi se nizajo drug ob drugem, pogosto pa drug na drugega. Čeprav se barve prekrivajo in nenehno med seboj komunicirajo, vsaka izmed njih ohranja suverenost. Likovni efekti so rezultat stihijskega soočanja z nosilcem zapisa, pa tudi nekaterih povsem zavestnih iskanj samosvojih rešitev. Zdi se, da je gradnja slikovnega prizorišča igra, katere celotno dogajanje sledi le avtorjevemu notranjim impulzom. In tako se tudi slikovna polja spreminjajo v kompozicijsko svobodne, odprte, dinamične barvne zlitine, v katerih domuje posebna mehkoča. Ta prihaja iz avtorjevega srca, pripada pa tudi sami oljni slikarski tehniki.

V konglomeratu raznolikih pristopov in načinov tkanja slikovnega organizma, se vanj povsem naključno, na nivoju prividnega, prikradejo oblike, ki komaj sluteno aludirajo na predmetno stvarnost, a posamezniku prinašajo povsem svobodno razkritje. Danes Janez Štros svoje najbolj intimne likovne zgodbe deli tudi s širšo publiko, ne le doma, ampak tudi v tujini.

PETER VERNIK

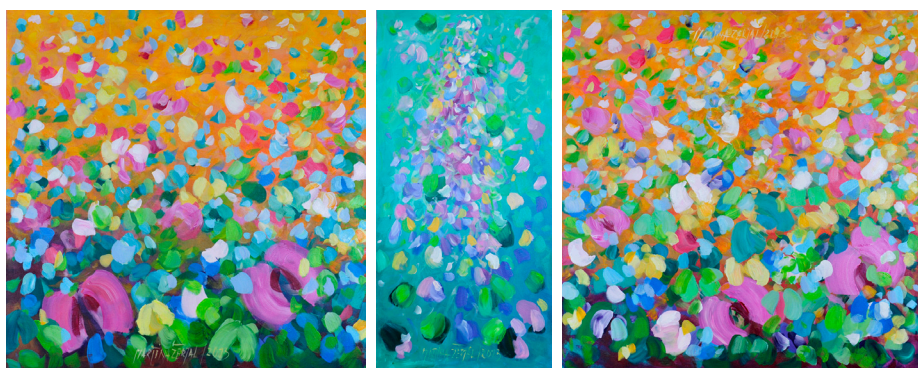
Peter Vernik se je rodil v Mariboru. Študiral je na ALU v Ljubljani, kjer je leta 1969 diplomiral pri prof. Francu Miheliču, dve leti pozneje pa je zaključil grafično specialko pri prof. Marjanu Pogačniku. Poleg samostojnega delovanja na likovnem področju je bil zaposlen kot tehnični urednik revije Naš dom v Mariboru, do nedavnega pa je predsedoval ZDSLJU-ju.

Peter Vernik s formalno in estetsko izoblikovano poetiko pripoveduje klasične, neposredno spoznavne vsebine, s krajinskim ali cvetličnim motivnim izhodiščem. Za njihovo natančno, mimetično podobo pa biva tudi prisposodba, živi slikarjeva misel, njegovo sporočilo, njegova doživetja in spomini.

Avtor začasna ustvarjalna družjenja na kolonijah sprejema kot izziv, kot možnost interakcije z novim okoljem, ki ga radodarno obsipava s »snovjo« za njegov čopič. Tokrat pa je bilo drugače. Motiv je prinesel s seboj. Skupaj s stremljenjem po nazorni vizualizaciji se je posvečal raziskovanju barvne problematike. Po naravi je namreč kolorist, ki so mu še posebej blizu čiste, intenzivne barvne vrednosti. Avtor se zaveda čarov klasičnega slikarskega medija in izraznih možnosti, ki jih ta poseduje, zato prisega na oljno slikarsko tehniko. Navdušuje ga njen poseben karakter, njena jasnost, mehkoba in lazurnost. To so kvalitete, ki so mu blizu, ki sovpadajo z njegovimi likovnimi zanimanji ter mu omogočajo vzpostaviti čudovito barvno klimo.

Na slikovni površini manjšega formata so zacveteli lokvanji, na večji pa grm hortenzije z nešteti cvetovi. Nazorno, z obilico ustvarjalnega perfekcionizma, je vstopil v svoj motivni svet ter z minuciozno natančnostjo sledil vsakemu drobnemu cvetku bujnega socvetja. Zaznati je, da ga ti čudoviti darovi narave nagovarjajo s svojo barvo, obliko, teksturo in svetlobo. Vse te vrednosti, prelite v likovno-vizualni nagovor, pa so njegove motive zaznamovale z zavidljivo živostjo. Ta je še izraziteje prišla do izraza na ozadju, ki ga avtor obravnava na povsem lateralen način ter ga odene v temne, bolj ali manj homogene barvne vrednosti.

MARTINA ŽERJAL

Martina Žerjal se je rodila v Kopru, živi in ustvarja v Izoli. Njen primarni poklic je bil tehnične narave, zato je bila najprej zaposlena kot projektant strojnih instalacij v arhitekturnem biroju, nato pa kot konstruktor za izdelavo tehnične dokumentacije v avtomobilski industriji. V želji po slikarskem znanju se je vpisala na Accademia di Belle Arti di Venezia, kjer je leta 1998 diplomirala iz slikarstva. Je mentorica ljubiteljskih skupin za mladino in odrasle ter vodi slikarske delavnice za otroke.

Na Sinjem vrhu je nadaljevala s svojimi ustvarjalnimi prizadevanji, ki jo pod naslovom »Izvori in prostori duha« spremljajo že od leta 2008. Sklop slik iz tega opusa pripada cvetlični motiviki. Slikovni oder je namenjen cvetu, ki ga avtorica abstrahira v smislu stilizacije do takšne stopnje, da postane celo znakovno znamenje, simbol, ki je v neštetih variabilnih repetiranjih edini protagonist slikovnega dogajanja. S cvetom, modeliranim s segmentom izjemno tekoče, gibke, virtuozne sledi, ustvari oblikovno čisto, na lepoto znaka reducirano podobotvorje. Avtorica z njim obvladuje vsak kotiček slikovne površine, cvetlične »zastore« pa niza tudi v globino slikovnega prostora.

Če ob poplavi sodobnih medijev, marsikdo sliki očita, da je statična, da je to mrtva podoba, pa Martina Žerjal s svojim slikarstvom dokazuje ravno obratno. Cvetovi, ki lebdiijo in se razporejajo po prostoru, so objektivizacija gibanja samega. Njihov izjemen vitalni naboj pa pripada tudi barvam izjemno močnega, energetskega bogatega barvnega spektra.

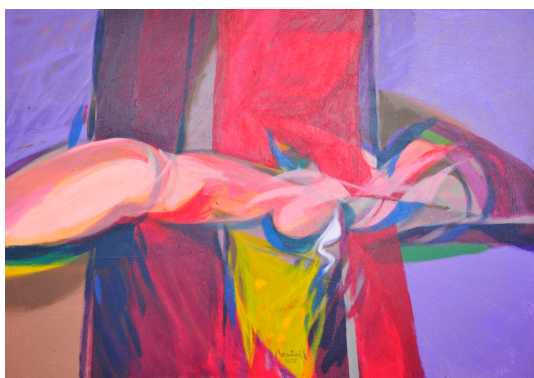
Njeno slikarstvo se giblje med figurativnim in abstraktnim. Je impresionistično v smislu najglobljega doživljanja kot tudi vloge barve in njenega pomena ter prisotnosti svetlobe, ki je vmešana v samo barvno snovnost.

V njenih delih vladajo kategorije kot so barvitost, skladnost, harmonija, tiste oznake, ki pripadajo svetu glasbe, do katere ima prav tako posebno afiniteto. Na slikovnih površinah pa vzpostavlja tudi tisto harmonijo, ki je še posebej lastna naravi, katere oblike so popolne, njena stanja pa ujeta v čudovito ravnovesje. Njena dela niso le prijetna, živahna in barvita, saj se za lepoto naslikanega skrivajo globlja sporočila. O duhovnih razsežnostih njenega likovnega izražanja namreč govorijo triptihalne kompozicijske zasnove, ki predstavljajo poklon naravi in njenemu Stvarniku.

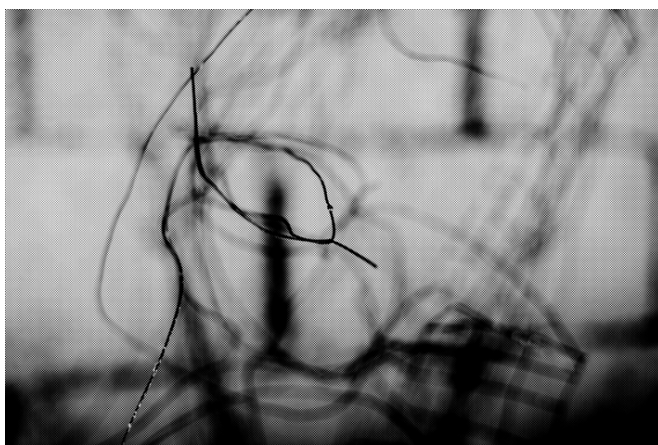
STROKOVNI SODELAVCI

LUCIJAN BRATUŠ

JOŽE BARTOLJ

PRIMOŽ BRECELJ

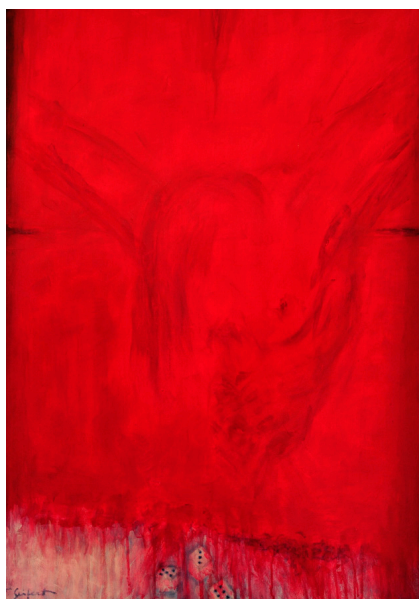
AZAD KARIM

SILVA KARIM

MIRA LIČEN KRMPOTIĆ

TONE SEIFERT

UMETNIKI ZA KARITAS IMAJO POSEBNO POSLANSTVO...

Mednarodna likovna kolonija »Umetniki za karitas« se je trdno zasidrala v slovenski prostor in v devetnajstih letih svojega kontinuiranega delovanja postala tradicionalna in prepoznavna - tudi zaradi svojega prav posebnega poslanstva. Njena prepoznavnost pa je tudi v kvaliteti, v izboru likovnikov, s katerimi želimo razkriti široko odprta ustvarjalna obzorja, po katerih pluje sodobna umetnost v mednarodnem prostoru. Projekt je mednarodni tudi zaradi razstavnih potovanj, saj so nastala dela predstavljena v najrazličnejših okoljih, med najrazličnejšimi ljudmi. Za lepoto umetniškega izraza in sporočilo dobrote tako ni meja.

Človek je vse od začetkov svojega ustvarjalnega samozavedanja iskal načine in možnosti izražanja, opredmetenja svojih misli, razkrivanja duha, posredovanja videnj, zaznavanj in občutij. Kljub vsem spremembam, ki jih doživljamo, kljub osebnim zapiranjem v virtualni svet, pa še vedno obstaja odprtost, želja po odkrivanju, razkrivanju, sporočanju, izražanju, tudi tistem, najbolj žlahtnem - umetniškem. To je sicer dano le izbrancem, tistim posameznikom, ki so bili obdarjeni s talentom, ki so ga v sebi začutili in ga pozneje tudi študijsko izgrajevali. Danes z njim nagovarjajo, lepšajo, rešujejo sočloveka. So pa tudi takšni, ki z izražanjem rešujejo sami sebe, saj z njim iščejo nov smisel svojega življenja. Kolonija »Umetniki za karitas« povezuje prve in druge in še tretje, vse tiste, zaradi katerih to delovne srečanje likovnih ustvarjalcev sploh obstaja.

Za kolonijo »Umetniki za karitas« bi primerjavo lahko našla kar v ambientu, kjer likovna dela nastajajo. Ta prostor, z vsemi svojimi specifičnimi naravnimi danostmi, s posebno tektoniko in konfiguracijo, je prava prisposoba za plemenita dejanja in umetniška dajanja. Tu se srečujeta in povezujeta horizontala in vertikala, tu se osmišlja naše življenje. Življenje, ki teče v Dolini, je podoba materialnega. Vzpon na Vrh, pa je nadgradnja, je dvig v sfere duhovnega, v tista čudovita prostranstva, ki se nadaljujejo še naprej, v neskončni modrini neba. A ko se zaustavimo na tej točki, postanemo del čudovitega srečevanja zemlje in neba, materialnega in duhovnega sveta, umetnosti narave in človeka, lepote in dobrote.

Svet materialnega je minljiv. Nazoren primer tega je Dolina, ki je po izjemnem gospodarskem razcvetu postala pogorišče. Duhovni svet pa je tisti, ki ostaja, ki se celo kot nekakšen ptič Feniks dviga iz minljivega v večno. In tako je večna tudi umetnost.

Stiske (pre)številnih »dolin« se rešujejo na Vrh, kjer so umetniki nekakšni novodobni Samarijani. Njim je bilo dano, za druge se želijo razdajati. Čeprav imajo tudi sami svoja bremena, jih puščajo v dolini in v svojem začasem ateljejskem prostoru z vso odgovornostjo ustvarjajo, da bi z barvami, linijami, svetlobami, strukturami, teksturami, prostori in kompozicijami ustvarili nekaj, kar bo pripomoglo k dvigu sočloveka.

Anamarija Stibilj Šajn, likovna kritičarka

DAROVALCI OB DNEVU ODPRTIH VRAT

Udeleženci preteklih kolonij:

1. Vesna Benedetič
2. Silva Copič
3. Črtomir Frelj
4. Milena Gregorčič
5. Vojko Gašperut Gašper
6. Gordana Gašperin
7. Marta Jakopič Kunaver
8. Brane Jazbar
9. Anka Krašna
10. Andrej Kosič
11. David Ličen
12. Polona Kunaver Ličen
13. Janez Medvešek
14. Matej Metlikovič
15. Marjan Miklavc
16. Albina Nastran
17. Janko Orač
18. Jana Peršolja
19. Marija Prelog
20. Darko Slavec
21. Karmen Smodiš
22. Bogdan Soban
23. Vida Soklič
24. Veljko Toman
25. Rafko Terpin
26. Valentina Verč
27. Joanna Zajac Slapničar
28. Vinko Železnikar

Ostali udeleženci:

1.	Lucija Ciglič	26.	Jana Mihelj
2.	Dajana Čok	27.	Majk Mulaček
3.	Zofija Fičur	28.	Mateja Novinc
4.	Tatjana Fičur	29.	Jaka Okorn
5.	Leon Furlan	30.	Marija Puzigačar
6.	Marinka Grohar Gatnik	31.	Sonja Povhe
7.	Miroslava Hrovatin	32.	Mateja Pregelj
8.	Alenka Gregorič	33.	Afra Prinčič
9.	Dana Ivančič	34.	Ivan Stojan Rutar
10.	Hema Jakin	35.	Jana Rojc
11.	Marija Kobal	36.	Marta Rustja
12.	Tone Kavčič	37.	Vasyl Savchenko
13.	Albina Kragelj	38.	Sergij Savchehko
14.	Zvonko Krapež	39.	Vera Sever
15.	Vera Kofol	40.	Tatjana Spichal
16.	Hana Karim	41.	Cvetka Šemrov
17.	Zvezdana Kralj	42.	Ema Štrancar
18.	Alenka Klemenčič	43.	Jana Štrancar
19.	Zdravko Luketič	44.	Majda Šelj
20.	Ivan Malavašič	45.	Irena Terlep
21.	Vera Malič	46.	Helena Vrh
22.	Silvana Maligoj	47.	Sonja Vidmar
23.	Marija Maruša Maraž	48.	Jožko Vodopivec
24.	Marija Mija Mestelj	49.	Helena Zorjan
25.	Božica Mihalič	50.	Rozi Žnidaršič

V jasnem vremenu seže s Sinjega vrha pogled vse tja do morja ...

Likovna kritičarka Anamarija Stibilj Šajn, zvesta spremljevalka vseh dogodkov, povezanih s kolonijo Umetniki za karitas.

Pogovor o umetnosti in dobroti: Jože Bartolj, novinar Radia Pogonje in ilustrator Dušan Klun.

Dan odprtih vrat na Sinjem vrhu: ustvarjalci kolonije s koprskim škofom msg. Metodom Pirihom, županom občine Ajdovščina Marjanom Poljšakom, ravnateljem Škofijske karitas Koper Matejem Kobalom in z vodjo projekta Umetniki za karitas Jožico Ličen.

Prodajne razstave 2013/2014

Atelje Sinji vrh

Stalno predstavništvo RS v EU, Bruselj, Belgija

Dvorec Zemono pri Vipavi

Galerija Ars, Gorica, Italija

Galerija Družina Ljubljana

Galerija Ars sacra, Maribor

Kosovelov dom, Kulturni center Krasa, Sežana

Peterlinova dvorana, Trst, Italija

Dom Sveti Jožef, Celje

Ministrstvo za obrambo, Ljubljana

Hotel Kanin, Bovec

Župnijski dom Mengeš

..in drugi kraji, kamor bomo povabljeni

Stalne prodajne razstave:

Karitas vipavske dekanije, Ajdovščina,

Upravna stavba Občine Ajdovščina

Nova KBM Ajdovščina

Kapucinski samostan in Župnijski dom Vipavski Križ

20. likovna kolonija

UMETNIKI ZA KARITAS

Sinji vrh, 18. - 22. avgust 2014

Dan odprtih vrat: 21. 8. 2014

Informacije:

Jožica Ličen, gsm 041 429 713

e-pošta: jozica.licen@rkcs.si

TRR Škofijske karitas Koper: SI56 2450 0900 4155 438

sklic 29019

K uresničitvi ideje pomagajo:

Občine: Ajdovščina, Miren Kostanjevica, Pivka, Šempeter

Vrtojba, Vipava

Hobby&Art, Kranj, Ta-ideja, Ajdovščina

Sodelavci galerij in prostorov, kjer razstave gostujejo

Nastopajoči ob odprtju razstav

Družina Vidmar, pomočniki, sodelavci, dobrotniki

Obiskovalci razstav in KUPCI

Hvala lepa vsem!

Slika na naslovnici: Udeleženci 2013

